

Kız ve Baykuş Barınağı

Jane MEADOW

Kız ve Baykuş Barınağı

Jane MEADOW

Emma sarı yağmur çizmelerini giydi ve bez çantasını bir kez daha kontrol etti. Bugün baykuş barınağında yardım ettiği ilk gündü ve midesi heyecanla kıpır kıpırdı. Barınağa giden patika uzun ağaçların arasından kıvrılıyordu ve Emma uzaktan yumuşak baykuş seslerini bile duyabiliyordu. Yeşil kargo pantolonu hışırdayarak hızlı adımlarla yürüdü.

Kapıda, gümüş gözlüklü ve sakın gülümsemeli uzun boylu bir kadın el sallayarak selam verdi. "Sen Emma olmalısın," dedi. "Ben Dr. Priya Nair, buradaki baş veterinerim." Zeytin yeşili saha gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve kimlik kartının takılı olduğu askı yürürken hafifçe sallanıyordu. Emma hayranlıkla açılmış ela gözleriyle başını salladı.

Dr. Nair, Emma'yı sıra sıra sessiz kafeslerin yanından geçirdi. "Baykuşlar buraya yaralandıklarında ya da hastalandıklarında gelirler," diye açıkladı. "Bizim işimiz iyileşmelerine yardım etmek ve onları güvende ve sakin tutmak." Emma bir kafesin içine baktı ve kahverengi ile gri tüyleri benekli büyük bir boynuzlu baykuş gördü. Altın sarısı gözleri ona bakıp kırpıştı ve bir kanadı gergin duruyordu.

"Bu Barnaby," dedi Dr. Nair yumuşak bir sesle. "Uzun zaman önce kanadını yaraladı ve iyileşirken bacağında yumuşak bir deri kayış taşıyor." Emma kayışı ve baykuşun püsküllü kulak tüylerini fark etti. Barnaby tüneğinde huzursuzca kıpırdandı. "Sessiz seslere ve nazik ellere ihtiyacı var," diye fısıldadı Dr. Nair. Emma başını salladı ve parmak uçlarında yaklaştı.

Mavi iş tulumlu neşeli bir genç adam elinde bir kova taşıyarak köşeden çıkageldi. "Bizim yeni yardımcımız sen olmalısın!" dedi yamuk bir gülümsemeyle. "Ben Tom. Buralarda temizlik ve beslenmeyle ilgilenirim." Kızıl saçları dostça bir şekilde dikilmişti ve ağır iş eldivenleri küçük bir alet çantasının yanında kemerinden sarkıyordu.

Tom, Emma'ya baykuşların yemeklerinin nasıl hazırlanacağını gösterdi. "Uzmanlar her parçayı tartar," dedi, "böylece her baykuş tam doğru miktarı alır." Emma dikkatle izledi ve çantasından çıkardığı küçük bir deftere notlar yazdı. Tom ağır bir malzeme çuvalını hafifmiş gibi kaldırdı. "Barnaby'yi beslemeye hazır mısınız?" diye sordu. Emma'nın çilli burnu bir gülümsemeye kırıştı.

Dr. Nair, Emma'ya uzun bir eldiven verdi. "Beslemek pratik ister," dedi. "Kıpırdamadan dur ve bırak Barnaby yemeğe kendi gelsin." Emma nefesini tuttu; baykuş öne eğildi, altın gözleri yemek parçasına kilitlenmişti. Yemeği nazıkçe aldı, sonra tüylerini kabarttı. "İyi yaptın," dedi Dr. Nair. "Sakin olman onun kendini güvende hissetmesine yardım ediyor."

Sırada temizlik vardı. Tom, Emma'ya küçük bir fırça verdi ve kafesin zeminini yüksek ses çıkarmadan nasıl süpüreceğini gösterdi. "Baykuşlar gündüz dinlenir," diye açıkladı, "bu yüzden sessizce temizleriz ve onları asla acele ettirmeyiz." Emma ovdu ve süpürdü, kırmızı tişörtü tozlandı. Barnaby onu tüneğinden izledi ve yavaş yavaş titremeyi bıraktı.

Emma her sabah barınağa geri döndü. Baykuşları besledi, kafeslerini temizledi ve Dr. Nair'in Barnaby'nin kanadını nazik elleriyle nasıl kontrol ettiğini izledi. "İyileşmek zaman alır," dedi Dr. Nair. "Küçük işaretleri gözleriz." Emma baykuşların ruh hallerini okumayı ve sesini alçak tutmayı öğrendi. Gün geçtikçe Barnaby biraz daha güçlendi.

Bir öğleden sonra Barnaby gergin kanadını eskisinden daha uzağa açtı. Emma sevinçle nefesini tuttu. "İyileşiyor!" diye bağırdı, sonra elini ağzına kapattı. Tom nazıkçe güldü. "Bu hafta duyduğum en güzel ses," dedi. Dr. Nair sakın gülümsemesiyle gülümsedi ve defterine Barnaby'nin ilerlemesini not etti.

Dr. Nair, Barnaby'nin kafesinin yanında Emma'yla oturdu. "Yaban hayatına bakmak gerçek bilgi ister," dedi. "Yardım etmeden önce her baykuşun yaşam alanını ve alışkanlıklarını anlamalıyız." Ekibin baykuşların ne yediğini, nerede yuva yaptığını ve uçmak için ne kadar alana ihtiyaç duyduğunu nasıl incelediğini anlattı. Emma düşünceli ele gözleriyle dinledi.

"Yani yardım etmek sadece nazik olmak deęil mi?" diye sordu Emma. "Nazik olmak ve nasıl yapılacağını bilmek," dedi Dr. Nair. "Bu yüzden uzmanlardan öğrenir ve her gün pratik yaparız." Emma artık dimdik ve sağlam tüneyen Barnaby'ye baktı. Sessiz özeninin onun güçlenmesine yardım etmesinden gurur duydu. Daha da fazlasını öğrenmek istedi.

Dr. Nair'in Barnaby'nin eve dönmeye hazır olduğunu söylediği büyük gün geldi. Tom yumuşak bir taşıma kutusunu kamyonete yükledi ve Emma yanına oturdu. Uzun ağaçlarla çevrili geniş bir çayıra gittiler. "Burası iyi bir yaşam alanı," dedi Dr. Nair, "ağaçları ve uçacak alanı var." Emma'nın kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu.

Tom kutuyu nazikçe açtı. Barnaby kenara atladı ve püsküllü kulakları dik bir şekilde etrafına bakındı. Sonra geniş kanatlarını açtı ve havaya yükseldi. Emma onun bir dala süzülüp oraya yerleşmesini izledi; altın gözleri güneş ışığında parlıyordu. "Başardı," diye fısıldadı mutlulukla.

Barınağa döndüklerinde Emma boş kafesin temizlenmesine yardım etti. "Harika bir gönüllüydün," dedi Dr. Nair. "Beslemeyi, temizlemeyi ve sakın kalmayı öğrendin ve Barnaby'nin güçlenmesine yardım ettin." Emma o kadar geniş gülümsedi ki çilleri gerildi. Baykuşlara yardım ettiğini bildiği için mutlu hissetti ve sırada ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu.

"Gelecek hafta yine gelebilir miyim?" diye sordu Emma, bez çantasına sarılarak. Tom sırttı ve Dr. Nair başını salladı. "Buna çok seviniriz," dedi. Emma barınağın ötesindeki ağaçlara baktı ve özgürce uçan Barnaby'yi düşündü. Yaban hayatına yardım etmek bilgi ve özen ister ve Emma her gün öğrenmeye devam etmek istiyordu.